

E. Brown, Global Research: AKO PLÁNUJÚ VŠETKO VLASTNIŤ. Bilión dolárová bublina derivátov

- CZ24 News | 4. října 2023

Bublina derivátov v jednom bilión dolárov

„Nebudeš nič vlastniť a budeš šťastný“? David Webb prešiel 50-ročnou históriou všetkých právnych konštruktov, ktoré boli zavedené, aby to technicky umožnili.“ [Rozhovor z 2. októbra s názvom „ [Veľké prevzatie: Kto skutočne vlastní vaše aktíva](#) ?“]

Odhaduje sa, že derivátová bublina často presahuje jeden kvadrilión dolárov (kvadrilión je 1 000 biliónov). Celý svetový HDP sa odhaduje na 105 biliónov dolárov, alebo 10 % z jedného kvadrilióna; a kolektívne bohatstvo sveta sa odhaduje na 360 biliónov dolárov. Je jasné, že nikde nie je dostatok kolaterálu na uspokojenie všetkých pohľadávok z derivátov. Väčšina derivátov teraz zahŕňa úrokové swapy a úrokové sadzby prudko vzrástli. Bublina vyzerá pripravená prasknúť.

Kto boli neohrozené protistrany, ktoré sa prihlásili na druhú stranu týchto rizikových derivátových stávk? Spočiatku sa zdá, že to boli banky – na čele so štyrmi megabankami , JP Morgan Chase, Citibank, Goldman Sachs a Bank of America.

Ale podľa knihy z roku 2023 s názvom *The Great Taking* od skúseného manažéra hedžových fondov Davida Rogersa Webba, riziko protistrany pri všetkých týchto stávkach v konečnom dôsledku preberá subjekt s názvom Depository Trust & Clearing Corporation (DTCC), prostredníctvom svojho nominanta Cede & Co. (Pozri tiež Greg Morse, „ [Kto vlastní Ameriku? Cede & DTCC](#) “ a A. Freed, „ [Kto skutočne vlastní vaše peniaze? Časť I, DTCC](#)“).

Spoločnosť Cede & Co. je teraz vlastníkom záznamov o všetkých našich akciách, dlhopisoch, digitalizovaných cenných papieroch, hypotékach a ďalších; a je vážne podkapitalizovaný, drží kapitál len 3,5 miliardy dolárov, čo zjavne nestačí na uspokojenie všetkých potenciálnych odvodených pohľadávok. Webb si myslí, že je to zámerné.

Čo sa stane, ak DTCC zbankrotuje? Podľa [zákona o predchádzaní zneužívaniu bankrotu a ochrane spotrebiteľa \(BAPCPA\)](#) z roku 2005 majú deriváty pri bankrote „nadmernú prioritu“. (BAPCPA v skutočnosti chráni skôr banky a navrhovateľov derivátov ako spotrebiteľov; bol to ten istý zákon, ktorý eliminoval bankrotovú ochranu študentov.)

Navrhovatelia derivátov ani nemusia prejsť konkurzným súdom, ale môžu jednoducho získať kolaterál z konkurznej podstaty, pričom nezostane nič pre ostatných zabezpečených veriteľov (vrátane štátnej správy a samosprávy) alebo nezabezpečených veriteľov bánk (vrátane nás, vkladateľov). A v tomto prípade

„zbankrotovaný majetok“ – držba DTCC/Cede & Co. – zahŕňa všetky naše akcie, dlhopisy, digitalizované cenné papiere, hypotéky a ďalšie

Znie to ako konšpiračná teória, ale všetko je uvedené v Jednotnom obchodnom zákonníku (UCC), overené precedensmi a overené súdnymi rozhodnutiami. UCC je súkromne vytvorený [súbor](#)

[štandardizovaných pravidiel pre obchodnú činnosť](#) , ktorý ratifikovalo všetkých 50 štátov a obsahuje kľúčové ustanovenia, ktoré boli „zosúladené“ so zákonmi iných krajín na západnej obežnej dráhe.

UCC robí nudné čítanie a je všetko, len nie jasné, ale Webb sa usilovne prehrabával nejasnou právnickou formou a ukazuje, že amorfní „oni“ to majú všetko zamknuté. Dokážu vziať všetko jedným ťahom, dokonca bez toho, aby sa obrátili na súd. V ideálnom prípade musíme prinútiť Kongres, aby upravil niektoré zákony, počnúc ustanoveniami zákona o bankrote z roku 2005 o super prioritách. Dokonca aj miliardári, [poznámenáva Webb](#), sú vystavené riziku straty svojich podielov; a majú vplyv konať.

O Velkom prevzatí a jeho autorovi

Ako je podrobne uvedené v úvode, „David Rogers Webb má hlboké skúsenosti s vyšetrovaním a analýzami v náročných a klamlivých prostrediach vrátane boomu fúzií a akvizícií v 80. rokoch, rizikového investovania a verejných finančných trhov. Spravoval hedžové fondy počas obdobia, ktoré zahŕňalo extrémny dot-com bublina a krach, pričom vyprodukoval hrubý výnos viac ako 320 %, zatiaľ čo indexy S&P 500 a NASDAQ zaznamenali straty. Medzi jeho klientov patrili niektorí z najväčších medzinárodných inštitucionálnych investorov.

Dlhý osobný predhovor ku knihe nielenže zakladá tieto *bona fides* , ale rozpráva aj zaujímavý príbeh týkajúci sa jeho rodinnej histórie a vzostupu a pádu jeho rodného mesta Cleveland vo Veľkej hospodárskej kríze.

Čo sa týka knihy, Webb v úvode zhrňa:

Ide o prevzatie kolaterálu (všetkého), koniec hry súčasného globálne synchronného supercyklu akumulácie dlhu.

Táto schéma je realizovaná dlho plánovaným, inteligentným dizajnom, ktorého drzosť a rozsah je pre myseľ ťažké obsiahnuť. Zahrnuté sú všetky finančné aktíva a bankové vklady, všetky akcie a dlhopisy; a teda všetok základný majetok všetkých verejných korporácií vrátane všetkých zásob, strojov a zariadení; pôda, ložiská nerastov, vynálezy a duševné vlastníctvo.

Súkromne vlastnený osobný a nehnuteľný majetok financovaný akoukoľvek sumou dlhu bude tiež braný do úvahy, rovnako ako aktíva súkromných podnikov, ktoré boli financované dlhmi. Ak sa to čo i len čiastočne podarí, **bude to najväčšie dobytie a podrobenie vo svetových dejinách.**

Možno si budete musieť prečítať knihu, aby ste sa presvedčili, ale nie je dlhá, je k dispozícii [bezplatne na internete](#) a je na ňu veľa odkazov a poznámok pod čiarou. Pokúsím sa zhrnúť jeho hlavné body, ale najprv sa pozriem na problém derivátov a na to, ako sa to vymklo spod kontroly.

Oblak odvodených húb

„Finančný derivát“ je [definovaný ako](#) „cenný papier, ktorého hodnota závisí od podkladového aktíva alebo aktív alebo je od nich odvodená. Derivát predstavuje zmluvu medzi dvoma alebo viacerými stranami a jeho cena kolíše podľa hodnoty aktíva, z ktorého je odvodený.“

Warren Buffett slávne opísal deriváty ako „zbrane finančného hromadného ničenia“, ale nezačali týmto spôsobom. Spočiatku to bola forma poistenia pre farmárov, aby zaručili cenu ich budúcich plodín. V typickom futures kontrakte by mlynár zaplatil pevnú cenu za pšenicu, ktorá ešte nebola

zozbieraná. Mlynár na seba bral riziko, že úroda zlyhá alebo trhové ceny klesnú, kým farmár na seba vzal riziko, že ceny stúpnu, čím sa obmedzí jeho potenciálny zisk.

V oboch prípadoch farmár skutočne dodal produkt alebo toľko, koľko vyrobil. Trh s derivátmi explodoval, keď špekulanti mohli stavať na rast alebo pokles cien, výmenných kurzov, úrokových sadzieb a iných „základných aktív“ bez toho, aby skutočne vlastnili alebo dodávali „základné aktíva“.

Podobne ako na dostihovej dráhe, stávky bolo možné uzatvárať bez vlastníctva koňa, takže potenciálny počet stávok nebol obmedzený. Špekulanti mohli „zabezpečiť svoje stávky“ predajom nakrátko – požičiavaním a predajom akcií alebo iných aktív, ktoré v skutočnosti nevlastnili.

Bola to forma falšovania, ktorá nielen znížila hodnotu „skutočných“ akcií, ale znížila aj cenu akcií, čo v mnohých prípadoch priviedlo spoločnosť do bankrotu, takže predajcovia nakrátko nemuseli vôbec kryť alebo „dodávať“. (nazývaný „nahý skrat“). [Zákon o modernizácii komoditných futures z roku 2000](#) (CFMA), ktorým sa rušia kľúčové časti Glass-Steagallovhovho zákona oddelujúce komerčné a investičné bankovníctvo; zákon o konkurze z roku 2005, ktorý garantuje obnovu pre špekulantov s derivátmi; a zrušenie pravidla uptick, ktoré umožňovalo predaj nakrátko len vtedy, keď akcie stúpali.

Zadajte DTC, DTCC a Cede & Co.

Pri derivátoch obchodovaných na burze tretia strana, nazývaná clearinghouse, zabezpečuje vyplatenie stávok, čo je úloha, ktorú spočiatku zohráva banka. A tu prichádza na rad UCC a DTCC. Banka prevezme titul v „názve ulice“ a zlúči ho s inými „zastupiteľnými“ akciami. Podľa CKÚ nemá kupujúci akcie vlastnícke právo; má len „záložné právo“, čím sa stáva nezabezpečeným veriteľom. Má zmluvný nárok na časť skupiny akcií držaných v názve ulice, za predpokladu, že nejaké akcie zostali po tom, ako sa k tomu dostali zabezpečení veritelia. Webb píše:

Koncom 60-tych rokov sa vytvorilo niečo, čo sa nazýva Výbor pre bankovníctvo a cenné papiere (BASIC), aby sa našlo riešenie „krízy papierovania“. Zdalo sa, že bremeno manipulácie s fyzickými akciovými certifikátmi sa náhle stalo príliš veľkým, a to natolko, že burza v New Yorku na niekoľko dní pozastavila obchodovanie. „Zákonodarcovia“ potom vyzvali vládu, aby vstúpila do procesu. Správa BASIC odporučila prejsť zo spracovania fyzických akciových certifikátov na „zaknihované“ prevody vlastníctva prostredníctvom počítačových záznamov v správcovskej spoločnosti, ktorá by mala základné certifikáty „imobilizované“.

Tak bola založená [spoločnosť Depository Trust Company \(DTC\)](#), ktorá začala svoju činnosť v roku 1973, po tom, čo prezident Nixon medzinárodne oddelil dolár od zlata. DTC oddelil vlastníctvo akcií od papierových akciových certifikátov. Kupujúci, ktorí vložili peniaze, sa stali iba „skutočnými vlastníckmi“ s nárokom na úroky, dividendy a hlasovacie práva, pričom v DTC ponechali titul záznamu. [Depository Trust and Clearing Corporation](#) (DTCC) bola založená v roku 1999 s cieľom spojiť funkcie DTC a National Securities Clearing Corporation (NSCC). DTCC vysporiadava väčšinu transakcií s cennými papiermi v USA. Názov záznamu je s nominantom DTC Cede & Co. [Na Wikipédii](#) :

Cede and Company (tiež známy ako Cede and Co. alebo Cede & Co.), skratka pre „depozitár certifikátov“, je špecializovaná finančná inštitúcia v USA, ktorá spracováva prevody akciových certifikátov v mene spoločnosti Depository Trust Company, používaného centrálného [depozitára](#) cenných papierov. [Národným trhovým systémom](#) Spojených štátov amerických, ktorý zahŕňa [burzu cenných papierov v New Yorku](#) a [Nasdaq](#).

Cede technicky vlastní väčšinu verejne vydaných akcií v Spojených štátoch. Väčšina investorov teda sama nevlastní priame vlastnícke práva na sklade, ale má skôr zmluvné

práva, ktoré sú súčasťou reťazca zmluvných práv zahrňajúcich Cede .

Cenné papiere držané v spoločnosti Depository Trust Company sú registrované na jej meno, Cede & Co., a sú zaznamenané v jej účtovníctve v mene maklérskej firmy, prostredníctvom ktorej boli kúpené; v účtovníctve maklérskej spoločnosti sú priradené k účtom ich [skutočných vlastníkov](#) .

Greg Morse poznamenáva, že slovníková definícia slova „postúpiť“ je „vzdať sa titulu“. Viac o „vlastníctve výhod“ nájdete na webovej stránke DTCC [tu](#) .

„Harmonizácia“ pravidiel

Ďalším krokom v procese oddelenia bolo vytvorenie „právnej istoty“, že „pomazaní“ veritelia môžu prevziať všetko, a to úpravou CKÚ vo všetkých 50 štátoch. Stalo sa tak v tichosti počas mnohých rokov, bez aktu Kongresu. Kľúčové fakty, poznamenáva Webb, sú tieto:

- Vlastníctvo cenných papierov ako vlastníctvo bolo nahradené novým právnym pojmom „bezpečnostné právo“, čo je zmluvná pohľadávka zaistujúca veľmi slabé postavenie v prípade platobnej neschopnosti poskytovateľa účtu [banka/zúčtovací agent].
- Všetky cenné papiere sú držané v nesegregovanej združenej forme. Cenné papiere používané ako kolaterál a cenné papiere, ktorých použitie je obmedzené, sú držané v rovnakej skupine.
- Všetci majitelia účtov, vrátane tých, ktorí zakázali používanie svojich cenných papierov ako kolaterál, musia zo zákona dostať iba pomerný podiel zvyškových aktív.
- „Re-vindication“, teda spätné prevzatie vlastných cenných papierov v prípade platobnej neschopnosti, je absolútne zakázané.
- Poskytovatelia účtov si môžu legálne požičať združené cenné papiere na zabezpečenie obchodovania a financovania na vlastný účet.
- „Safe Harbor“ zabezpečuje zabezpečeným veriteľom prioritný nárok na združené cenné papiere pred majiteľmi účtov.
- Súdy potvrdili absolútne prednostný nárok zabezpečených veriteľov na združené klientske cenné papiere.

Ďalším krokom bola medzinárodná „harmonizácia“ zákonov, aby nebolo úniku, aspoň na západnej obežnej dráhe. Webb sa to naučil z osobnej skúsenosti, keď sa presťahoval do Švédska, aby utiekol, len aby sa švédske právo následne „zharmonizovalo“ s ustanoveniami CKÚ o „právnej istote“.

„Safe Harbor“ v zákone o konkurze

Posledným krokom bolo vytvorenie „bezpečného prístavu“ v revíziách zákona o bankrote z roku 2005 – čo znamená „bezpečný prístav“ pre zaistených veriteľov proti požiadavkám zákazníkov na ich vlastný majetok. Webb cituje z knihy profesora práva Stephena Lubben [The Bankruptcy Code Without Safe Harbors](#) :

Po zmenách a doplneniach kódexu z roku 2005 je ťažké predstaviť si derivát, ktorý nepodlieha špeciálnemu zaobchádzaniu. Bezpečné prístavy pokrývajú širokú škálu zmlúv, ktoré možno považovať za deriváty, vrátane zmlúv o cenných papieroch, komoditných zmlúv, forwardových zmlúv, dohôd o spätnom odkúpení a, čo je najdôležitejšie, swapových dohôd. ...

Odvetvie derivátov ako nevyhnutné opatrenia podporilo v súčasnosti platné bezpečné prístavy. Argument systémového rizika pre bezpečné prístavy je založený na presvedčení, že neschopnosť uzavrieť derivátovú pozíciu z dôvodu automatického zotrvania by spôsobila reťazec zlyhania medzi finančnými inštitúciami.

Problém s týmto argumentom spočíva v tom, že nezohľadňuje riziká spôsobené náhlym zatváraním pozícií a vyžadovaním kolaterálu od firiem v problémoch. Nielenže to prispieva k zlyhaniu už tak oslabenej finančnej firmy tým, že podporuje run na firmu, ale má to aj následné účinky na trhy vo všeobecnosti. . . Kódex sa bude musieť chrániť pred pokusmi získať obrovské množstvo kolaterálu v predvečer bankrotu.

Množstvo výskumníkov zistilo, že super priorita pri bankrote derivátov v skutočnosti skôr zvyšuje ako znižuje riziko. Pozri napr. dokument Národného úradu pre ekonomický výskum s názvom „ Mali by byť pri bankrote privilegované deriváty? Okrem iných rizík prispela superpriorita k explózii špekulatívnych derivátov, čo ohrozuje stabilitu národných a globálnych trhov. Viac o tejto problematike nájdete v mojich starších článkoch [tu](#) a [tu](#) .

Čo robiť?

Webb nehovorí veľa o riešeníach; zdá sa, že jeho cieľom je biť na poplach. Čo môžeme urobiť pre ochranu nášho majetku? „**Pravdepodobne nič**,“ citoval na nedávnom webinári skúseného odborníka. „Musíme ich len zastaviť.“

Poukázal však na to, že aj majetok bohatých je ohrozený. Ak sa dá na túto záležitosť upozorniť Kongres, dúfajme, že bude motivovaný k revízii zákonov. Opatrenia Kongresu by mohli zahŕňať úpravu zákona o bankrote z roku 2005 a UCC, zdanenie neočakávaných ziskov, uvalenie dane z finančných transakcií a presadzovanie protimonopolných zákonov a ústavných vlastníckych práv. Čo sa týka načasovania, Webb hovorí, že už len pohyb úrokových sadzieb z 0,25 % na 5,5 % už mal skolabovať trh. Myslí si, že sa to umelo zdržiava, zatiaľ čo „oni“ zavedú potrebné systémy.

Kde uložiť svoje osobné peniaze? Veľké derivátové banky sú rizikové a Webb si myslí, že úverové družstvá a menšie banky pôjdu dole s trhom, ak dôjde k všeobecnému kolapsu, ako sa to stalo počas Veľkej hospodárskej krízy. Zlato a striebro sú dobré, ale ťažko sa míňajú na potraviny.

Mať po ruke nejaké núdzové peniaze je dôležité, rovnako ako pestovanie vlastného jedla, ak máte priestor na záhradu. Krátkodobé štátne dlhopisy nakúpené priamo od vlády v Treasury Direct môžu byť najbezpečnejšou možnosťou sporenia za predpokladu, že vláda sama neskončí v bankrote.

Medzitým musíme navrhnúť alternatívny finančný systém, ktorý bude spravodlivý a udržateľný. Slubné komponenty môžu zahŕňať verejne vlastnené banky, komunitné kryptomeny podporované produktmi, daň z hodnoty pôdy a daň z finančných transakcií.

Neoliberálna, financovaná ekonomika toho druhu, aký máme dnes, produkuje málo a zanecháva pracovníkov v dlhoch. Tovary a služby sú produkované „reálnou“ ekonomikou; financie sú len nadstavba. Deriváty v súčasnosti nevytvárajú ani cenný papier, pre ktorý boli pôvodne určené. Zdravá, trvalá ekonomika musí produkovať skutočné veci a spravodlivo ich vymieňať za mzdy zarobené prácou.

AUTOR: Ellen Brown

[ZDROJ](#)